

„Aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.” (Lk 14,11)

Az evangéliumok több helyen is írják, hogy Jézus szívesen elfogadta az ebédmeghívásokat: ez lehetőség volt a találkozásra és arra, hogy mély barátságot kössön és szorosabbra fűzze a társas kapcsolatokat.

Lukács evangéliumának e részletében Jézus megfigyeli a meghívottak viselkedését: a sietséget, hogy elfoglalják az első, a fontos emberek számára fenntartott helyeket, a nyilvánvaló igyekezetüket, hogy egymás fölébe kerekedjenek. De Jézus egy másik lakomára gondol: arra, amelyre az Atya minden gyermeke meg van hívva, ahol nem lesznek képzelt felsőbbrendűségünkből adódó „kiváltságok”.

Sőt, épp azok számára tartják fenn az első helyeket, akik az utolsót választanák, mások szolgálatát. Ezért mondja:

„Aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.”

Ha önmagunkat helyezzük a középpontba, a sóvárgásunkat, büszkeségünket, az elvárásainkat és a panaszainkat, akkor a bálványimádás kísértésébe esünk, mert hamis isteneket imádunk, melyek nem érdemesek tiszteletre és bizalomra.

Jézus elsősorban arra hív, hogy szálljunk le énünk magaslatáról, és ne önzésünket állítsuk a középpontba, hanem inkább Istent. Ő érdemes a legnagyobb tiszteletre az életünkben!

Fontos, hogy helyet készítsünk neki, elmélyítsük a kapcsolatunkat vele, és megtanuljuk tőle az evangéliumi megalázkodás stílusát. Ugyanis, ha szabadon az utolsó helyet választjuk, akkor ugyanazt tesszük, mint amit Isten tett Jézusban. Ő Úr létére azt választotta, hogy magára veszi emberi körülményeinket, hogy mindenkinek hirdesse az Atya szeretetét.

„Aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.”

Ebben az iskolában a testvériség építését is megtanulhatjuk, a szolidáris közösség építését férfiak és nők, felnőttek és gyerekek, egészségesek és betegek között, akik mind képesek hidat verni és mindenki javát szolgálni.

Jézushoz hasonlóan mi is félelem nélkül közeledhetünk felebarátunkhoz, mellé szegődhetünk, hogy együtt járjunk az úton a nehéz és az örömteli pillanatokban is, értékeljük a képességeit, megosszuk anyagi és lelki javainkat, bátorítsuk, reményt adjunk és megbocsájtsunk neki. Így eljutunk Isten fiainak elsőbbségére a szeretetben és a szabadságban.

Túlzott tevékenykedéstől szenved a világ, mely szétzilálja a társadalmat is, az evangéliumi élet manapság valóban forradalmi, valóban az árral szemben halad.

A keresztény közösség törvénye az, amelyről Pál apostol is ír: „mindenki alázatosan a másikat tartsa magánál kiválóbbnak.”[1]

„Aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.”

„Megfigyelted? A világban a dolgok értékrendje teljesen más. Az én törvénye uralkodik [...]. S tudjuk, hogy milyen fájdalmas következményekkel járhat mindez: elhatalmasodik az [...] igazságtalanság és a visszaélések számos formája. De Jézus nem közvetlenül ezekre a visszaélésekre gondol, hanem főként a gyökérre, melyből mindez fakad: az emberi szívre. [...] Jézus segítségével a szívünket kell tehát átformálnunk, és fel kell vennünk azt az újfajta magatartást, mely nélkülözhetetlen a hiteles és helyes kapcsolatok kialakításához. Alázatosnak lenni nem csupán azt jelenti, hogy nem vagyunk törtetőek, hanem azt is, hogy tudatában vagyunk semmiségünknek, kicsinyeknek érezzük magunkat Isten előtt, tehát gyermek módjára az Ő kezébe helyezzük magunkat [...] – írta Chiara Lubich.

Hogyan éljük jól ezt a lealacsonyodást? Úgy, hogy Jézushoz hasonlóan a testvéreink iránti szeretetből alázkodunk meg. Isten úgy tekinti, neki teszed mindazt, amit testvéreidnek teszel. Alázzuk tehát meg magunkat és szolgáljuk őket! [...] A felmagasztalás bizonyára az új világban, a másik életben következik majd be. De akik az egyházban élnek, azok számára már jelenvaló ez a megfordított értékrend. Aki ugyanis parancsol, annak szolgálatként kell tennie ezt. A helyzet tehát máris megváltozott. Így az egyház – ahol élnek azokat a szavakat, melyekről elméltünk – már mostantól kezdve az eljövendő világ jele az emberiség számára.”[2]

Letizia Magri

[1] Fil 2,3

[2] Chiara Lubich: Az élet igéje, 1995. október – Új Város 1995. 10. szám

forrás: fokolare.hu